

FENT CAMÍ

A la Carola ja fa temps que la vigilo sense posar-li gaire atenció, i al mateix temps, sense treure-li l'ull de sobre. Ella dissimula molt bé, i procura mantenir les nostres rutines com el que són: rutines, però a mi no m'enganya. Darrerament ha tingut pèrdues importants, amics que han marxat sense avisar, crec que de viatge a llocs difícils d'acceptar i dels que no és tan fàcil tornar. La Carola es fa la bleda solejada i em passa la mà per sobre el caparró, i a mi fins i tot em cau la baba, de la mateixa manera que al sortir al matí a passeig quan ens toquen els primers rajos de sol. Jo sempre a la banda dreta i la índia a la banda esquerra. Ella té més força i la Carola aquesta tardor es va trencar el braç. Jo tinc més seny i no la tibo tant de la corretja. Travessem la carretera i enfilem el carrer per davant el càmping Costa Brava, que es troba davant de casa, i a pas lleuger, tirant pel camí de darrera del bosc, sense agafar cap dreuera, arribem al gran revolt, on majestuosa s'aixeca la Torre Roure. Ens parem en sec, treu una ampolla d'aigua de la motxilla, i ens omple a la Índia i a mi el pot. Mentrestant, ella vano en mà, es va donant cops al pit com si ballés una sardana i jo la vigilo fins que, arreglats els problemes de sufocació, reiniciem el nostre camí. La faig girar cua respirant aquell aire dolç i suau que se sent, procurant que no se'ns creui cap animaló dels que piquen i que amb moviments suaus la Carola procura espantar sense fer cap mal, tot agafant floretes per posar al got que tenim al balcó i que tothom pot contemplar des del Passeig de la Riera. De cop i volta sortim a la rotonda de l'Eurocamping, on sempre trobem cotxes aturats que baixen de Calonge a llençar les escombraries. Es veu que els pobres no tenen contenidors, i molts es veuen obligats a venir fins a Sant Antoni. Ja començo a estar una mica cansada i no ens hem trobat a la senyora del carro color "calipo" que sempre ens dona una llaminadora, ni a la Mercè, que ens fa unes carícies, tot passejant amb el seu marit de camí al Bon Preu. Ja ens falta poquet i anem a petar davant de la bruixa que sempre mira cap el mateix lloc, i no sé quina afició li troba la Carola a anar a mirar cada dia si fa tramuntana, xaloc, garbí i no sé quantes coses més, coses d'humans...

El nostre poble es preciós però de tant en tant es gira un aire repel·lent, que a nosaltres ens fa una por que ens escagarrinem i ens fa anar de costat, però aquí a tots els humans nascuts en aquesta terra es veu que li tenen molta estima, tot i que els afecta una mica el seu caràcter

Estic assedegada i tinc unes ganes d'arribar al nostre Dèria per què el Jordi ens tregui el potet amb aigua fresca i un vermut blanc a la Carola amb unes braves que no veig el moment d'arribar a la terrassa i seure ben escarxofades totes 3. Mentre mirem el Passeig van passant els humans de les segones residències amb els seus gossets, per què tots en tenen de gossets. No sé a que esperen al meu poble a fer un espai d'esbarjo per a nosaltres ja que no podem anar a la platja i hem d'anar lligats. La Carola sempre ens ha de portar a córrer a Palamós, Platja d'Aro o Castell d'Aro. Tots els pobles del voltant tenen esbarjo per a nosaltres menys el nostre, això no ho veig gens bé la veritat. Els gossos sociabilitzen moltíssim i la Carola ha conegut moltíssima gent del poble gràcies a nosaltres, i això és bo per a tots.

Ens trobem a l'Antonio amb el caminador a pas tranquil i el "Chiqui" lligadet, a la Maite que cuida la Maria i ens fa unes carícies que ens agraden molt. Parem a la biblioteca i des de fora lligades vigilem no trigui gaire la Carola per què xerra molt amb les filles de la Maite. Pregunta pel Pol, si està gran, si va a la llar d'infants, en fi... el que fan totes les àvies, i jo encantada que ella sigui feliç, per què si ella ho és, nosaltres ho som encara més.

Encara recordem que no fa gaire ella estava molt trista i molt sola, els seus nets i fills només la veien a través del telèfon mòbil. Quan sortíem al carrer no trobàvem a ningú i només donàvem voltes pel voltant de la font del davant del súper. Això no ha de passar mai més, a nosaltres tothom ens coneix i a la Carola també, i així ha de continuar. Jo les havaneres les vull escoltar a la platja i el festival de música a Calonge al jardí del Castell, que són dels pocs llocs que ens deixen entrar i no molestem a ningú. Al final tots han acabat una mica com nosaltres, portant morrió i netejant-se les potes del davant tants cops. Deu seu per això que som el millor amic de l'home i de la dona. A nosaltres, les nenes de Sant Antoni, dues llebrers, una negra i una Barcina, al poble tothom ens coneix.